

Felhívás

A Miskolczi Pincék Asztaltársasága felhívást tesz közzé a Miskolc város területén fekvő pincék megóvása érdekében.

Miskolc pincéi évszázadok óta, a város bor- és termény tárolójaként valamint rejtekhelyeként szolgáltak. Több mint másfélezer pincét vájtak a várost övező hegyek oldalába. A pincék nagy részét a középkorban kezdték ásni, de kétszáz évesnél fiatalabb alig fordul elő. A pinceházak építéséhez a török hódoltság végét követően fogtak hozzá eleink. A XVIII. század elején még csak minden tizedik pince előtt volt valamilyen borház, a XX. századra szinte minden pince előtt állt épület.

Napjainkban már nem láthatunk szőlőskerteket a Miskolcot övező lankákon, de a pozsonyi kamara XVIII. században kelt okirata szerint a miskolci borokat jóság tekintetében alig lehetett megkülönböztetni a Tokaj-Hegyalján termelt boroktól. A szőlőket 1885-1889-ben teljesen elpusztította a filoxeravész.

A szőlők pusztulása ellenére a város társadalmi életében nagy szerepet játszottak a pincék és a pincézések, mint a vendéglátás—vendégjárás sajátos társasági színterei. A pincék fölé épített borházak a városi iparosok és kereskedők „második otthonai” voltak.

A pincének és a borháznak a miskolci ember életében betöltött szerepét egy XX. század eleji leírás így foglalja össze: „Télen is fűthető szobák a miskolciak legkedvesebb tartózkodási helye. Itt kivirágzik a kedély, kihajt a nóta. Innen indul szárnyra a sok józú miskolci história. Itt tárgyalják meg a helyi és országos politikát. Itt felejtik el a haragot. Itt fogadnak barátságot. Itt születnek régidőkből fogva a miskolci nóták.”

A pincék között olyanok is voltak, amelyekben hivatalosan, vagy „zugban” ételt és italt egyaránt adtak az arra tévedő vendégnek.

A múlt század második felében az akkori rendszer nem kedvezett a kispolgárinak kikiáltott életformának, így a pincekultúra továbbélésének és fejlődésének sem. A régi pincék külseje fokozatosan átalakult, megváltozott, ebben az időben számos borházat alakítottak át lakás céljára, bár nagytöbbsége annak idején alap és szigetelés nélkül épült. A régi pincesorra emlékeztető épületegyüttesek egyre fogyatkoztak. Mindezekből következik, hogy a város történelmi pincesorain mindenképpen megtartandó, illetve megtartásra érdemes történelmi emlékeink pusztultak, és pusztulnak el ma is.

2010-ben a Miskolc Kis - Avas Pincesor megkapta az ICOMOS Nemzeti Bizottság Műemlékvédelmi negatív értelemben vett díját, a Citrom-díjat, a történelmi pincesor elhanyagolásáért, mely várostörténelmi szempontból kiemelt jelentőségű terület, nagyszerű fejlesztési lehetőséggel - de ezt nem használták ki ez ideig.

A rendszerváltást követően az olcsó lakhatás miatt a pincesorokat társadalmi együttélési normákat be nem tartó, bűnöző életvitelű, népcsoport tagjai tömegesen lepték el. Az eddig többé-kevésbé megőrzött pincesorok a végső pusztulásuk elé néznek. Az újonnan betelepülők borházakat tesznek a föld színével egyenlővé napok alatt, szemét, kosz lep el mindent, a közbiztonság negatív rekordot dönt, a vagyon elleni bűncselekmények mindennaposak.

Az Asztaltársaság tagjai és a pincével rendelkező miskolci polgárok szeretnének nyugodt körülmények között pihenni, kikapcsolódni a pincéikben, családi, baráti összejöveteleket tartani, úgy ahogy eleink tették. Ehhez kérünk segítséget minden jóérezsű miskolci polgártól az illetékes hatóságoktól a választott országgyűlési és városi képviselőktől valamint a város vezetésétől.

Mi a Miskolczi Pincék Asztaltársasága felhívást intézünk mindenkihez, akit illet, hogy mentjük meg Miskolc egyedülálló értékeit, a pincéket, pincesorokat! Kiáltsunk „Megállj-t” a romlásnak! Elég volt a pusztításból, jöjjön az építés korszaka!

Miskolc, 2010. augusztus 6.

Miskolczi Pincék Asztaltársasága